

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Kiærminder til Kong Frederik den Sjettes Krands

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 52. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1840_653-txt-shoot-idm1904/facsimile.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

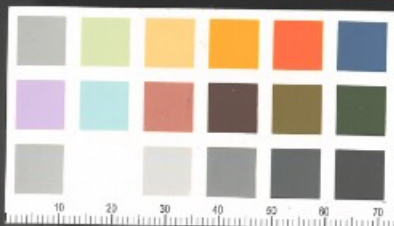
[Læs CC0-erklæringen](#)

er i Sikkerhed, som vi har tilfælles med Folket, først da er det Tid at tænke paa Hovedet, som er vert eget, hver især, og lade det nyde Gavn af Haanden, der, efter Ordspøget, er dets fødte Bærg, og derfor har jeg vist, at om end hele min Vesselse af Frederik den Sjette's og Hans Regierings historiske Betydning mistiendtes eller underkiendtes, saa var det ligesuldt i sin Danske Orden, at den tierlige Landsfader, som i mere end et halvt Aarhundrede, i et af Verdens stormfuldste, et af Danmarks smerteligste Tidrum, deede baade vore smaa og store Serger, trostede sig over alle Tab med Folkets Kiærlighed og lindrede med sin Ualliges Nød, at han begrædes og mindes, som de livsaligste Konger fra forliden Tid.

Men derfor opgiver jeg naturligviis ikke min Beskuelse af Frederik den Sjette og hans Regiering, men vædder mit Hoved paa, at den velophynte Efterslægt vil tænke ham blandt de store Konger og kalde hans Regiering ligesaa lykkelig og glandsfuld, som den var lang og virksam. Med Diet fæstet paa det virkelige Menneskeliv, og med Verdens-Historien ved Haanden, spørger jeg dristig: om ikke den Konge, der overvinder sig selv og sammensmelter med sit Folk er større end alle dem, der satte deres Væge i selv at glimme paa Folkets Befestning, og atter spørger jeg, hvilket Folk i Frederik den Sjette's Dage fødte sig lykkeligere end hans, og hvilken samtidig Fyrste var omgivet med saamegen øgte Glæde, eller var saa lykkelig giennem et halvt Aarhundrede at styre sit

Folk, som en Hyrde sin Hjord, at bevare deres Kiærlighed og at æres i sin Grav som Kong Frederik den Sjette?

Saa m. H. paa eget Ansvar, baade for de Leds, som nu brænde og dem, der herester skal tændes i Landens og Hjertets, i Tankens og Følelsens og Videnskabs Verden, paafaar jeg, det er ikke meer end billigt, at Vønder og Skjalde, Talere og Strivere, Konstnere og Videnskabsmand, ja, at hele Danmark anstrænger sig for at gjøre Frederik den Sjette's Ligbegængelse mageløs, hans Minde evigt og hans Navn udødeligt; thi han var Rigets Stytsaad, den Danske Landvætte fra Aarhund, gienfodt i en ny Skikkelse, og han blev Fader til en ny Guldalder, vel for Verden mindre glimrende, men for det Danske Hjerte ægttere og guldner end den Gamle i Fredegods's Dage, yndigere i sin Klarhed end den Gamle i sin Dumbelbet. Saa, i mine Dine har Frederik den Sjette's Ligbegængelse ei blot alt det hoitidelige Norende, som Folkets Kiærlighed giver den tilfælles med Valdemar den Stores og Frode Fredegods's, men den har det store historiske Fortrin, at Udfigterne fra Frederik's Ovedsvi er ligesaa lyse og smilende, som de fra Valdemars og Frodes var mørke og sorgelige. Enhver af disse var nemlig sin Guldalters sidste Mand, men Frederik er Dyrhavsmænd til sin, saa naar Vønderne bære hans Stov til sit kongelige Hvilested, da er det ikke et døende Folk, der bærer sit sidste Paa til Graven, som de,

der har Fredes Lig „tre Aar om Land,” og de, der utrofaste fulgte Valdemar den Store til Jorde, som Saxo vidner, at Kvindernes hulkede: nu er Trældoms-Aaget vor visse Lødd, og Venderne sunkede under Vaaren, at nu var kun Død, eller lod noget værre sig tænke, det værste ivente. Nei, det er ikke et døende, men et opstaaende Folk, der hører Frederik den Sjette selv død paa Hænderne, bærer deres Friheds Gienføder ei til Graven men til Hrens Tempel, til Roskilde-Hvilen, hvor der ei skal brænde Blaalps over hans Been, som en nedgravet Stat, men tone Hresfange ever dem af Handen, vi har tilfælles med ham, den Skjælkungers anden Stamfader, hvis Navn i Fjelles-Sangens levende Toner skal sammensmelte med den gamle Skjolds, med hvem han i Sandhed havde det majestetiske Valgsprog tilfælles:

Det bør hver Koning at have for Sæd,
 Beskerme sit Land, men holde Fred,
 Og vide at giøre sin Almue Gavn,
 For hvilke han bær sit Kongenavn!

Jeg veed det nok m. H. man kalder mig spottvis Profeten, fordi jeg spaaer Danmark en guldne Hofst efter Nolv Krages og Frederik den Sjettes sammensmeltede Guldsed, hvorefter Skaldene sang baade fordem og nu, saa det gienlød over hele Norden, spaaer Danmark en Gulddalder i Lyg, der svarer til den Gamle i Lon, som Danmark bestemt maa have havt; thi i Lands og Hjertes Anliggender

